

Onni tulee Pietarista, onnistunut ensi-ilta

Kyläkaupassa on tunnelmaa

Miinan Montun jännityksellä odotettu ensi-ilta oli perjantaina 29.6. Näytelmä on aika lailla erilainen kuin Eero Schroderuksen viime kesänä esitetty Amalia ja aikamiespojat. Näytelmä on ikään kuin lähempänä tätä päivää, paitsi juoneltaan myös kieleltään, tietyllä tavalla rajumpi. Ruma sana sanotaan niin kuin se on.

Näytelmän sisällä on remonttiryhmä, joka vaihtaa lavastuksia Onnin keittiön ja Armas Rahikaisen kaupan välillä. Lavastusten vaihto tapahtuu melkoisen usein ja käy näppärästi tuoden kuitenkin mukanaan esitykseen hieman sketsimäisen vaikutelman, vaikkei häiritsekään näytelmän juonen kulkua.

Gösta Sundqvistin (Leevi and the Leavings) musiikin yhdistäminen näytelmään

on hieno oivallus. Musiikki täydentää omalta puoleltaan vahvasti esityksen tunnelmaa, tukee näytelmän sisältöä. Näytelmä sinänsä on aika hurja kuvaus suomalaisuudesta, kun huumorin kuorrutus jätetään pois. Kaksinaamaisuus, sisäinen epärehellisyys, itsekkyys ja kateus ovat näytelmässä vahvasti läsnä, erityisesti aikuisten rooleissa. Nuorissa on vielä jäljellä rehellisyyttä, luottamusta, kykyä uusiutua, löytää ratkaisuja, sovinto ja kykyä saada myös vanhemmat näkemään asioita toisin silmin, olla vanhemmille kuin peili. Kulttuurit törmäävät toisiinsa, niin hän se käy, milloin enemmän milloin vähemmän. Kulttuurierojen ymmärtämisessä työtä riittää.

Esiintyjät selviytyvät rooleistaan hienosti, tyytit istu-

vat esittäjiinsä hyvin. Nuoren Liisa Pullisen esitys Tertun, Onnin pojan Penan vaimon tyttärenä Beatricena edellisestä avioliitosta, on upea, hänessä on ainesta, hyvä lisä montun näyttelijäkaartiin. Muutamin kohdin vuorosanojen kuuleminen oli vaikeata, toivottavasti kesä menee jälleen hyvin, jotta panostukset äänentoistoon ja näyttelijäkohtaisiin mikrofoneihin olisivat mahdollisia.

Näytelmän lavastus on hienosti toteutettu, kyläkaupassa on tunnelmaa ja Onnin keittiö hyvin tutunoloinen. Taksimerillä ja poliisisaabilla ajetaan kuin elävässä elämässä ikään. Rilu-Kallen mopokin on kuin kylillä jokin aika sitten. Äänitehosteet naprapaatti Irinan selän niksautuksissa luovat oman hienon ja karrikoivan lisänsä parantumisiin, jotka

Loppu hyvin, kaikki hyvin

ovat luomassa siltaa kulttuurien välille, jotta onnellinen loppu näytelmässä on mahdollinen ja perusteltavissa.

Itse ensi-ilta sujui alun jännityksen lauettua hyvin. Sekä näyttelijät että yleisö vapautuivat löytäen toisensa, onnistunut ensi-ilta niin näyttelijöille kuin katsojillekin, kesäteatteria parhaimmillaan.

- Ensi-illassa oli paikalla satakunta katsojaa, sunnuntain näytöksissä 160 ja 75, joten kesäteatterikausi on alkanut hieman paremmin kuin viime vuonna, venäläinen ravintolakin sai asiakkaita melkoisen hyvin, Juhani Ahtinen kertoo.

Välitajan tarjoilusta vastasi perinteiseen tapaan Piirivuoren Kyläyhdistys. Tarjolla oli myös kuuluisaa Risto-pullaa.

Yleisö tarkkaavaisena